

[Holstein.]

ragraffen, som altsaa til Dels var i Anologi med det, den højtærede Regering har villet lovfæste ved dette Ændringsforslags § 3: Der var meget skarpe og meget langvarige Debatter om, hvorledes Begrebet „intimidation“ skulde forstaaes paa dette Omraade. Men jeg vil hævde, idet jeg henviser dels til vore Straffelovsbestemmelser i § 210, dels til den gældende Retspraksis med Hensyn til økonomisk Blokade, at den Retstilstand, vi faktisk har paa dette Omraade i Danmark — jeg kan ikke se rettere, jeg har læst Underhusets Forhandlinger paa dette Omraade og de engelske Fagforeningslove, baade den tidligere fra 1906 og den, som nu er vedtaget, nøje igennem —, er nøjagtig den, som man ved den engelske Fagforeningslov har søgt at knæsette. Og endelig tilsignede den engelske Fagforeningslov som fjerde Reform at fastsætte nøjagtige Bestemmelser imod, at fast ansatte Statsfunktionærer faar Lov til at deltage i økonomiske Strejker og selvfølgelig ogsaa i politiske Strejker under Hensyn til den særlige Stilling, de indtager i Samfundet som lønnede og pensionerede Statsfunktionærer.

Nu vil jeg sige, at hele dette Spørgsmaal om Statsfunktionærers Stilling her i Danmark fra Toppen og til Bunden er efter min Formening et Retsomraade, som i højeste Grad trænger til Reform og trænger til at lovfæstes ogsaa af Hensyn til Foreningsretten, Forhandlingsretten og Afskedigelsesretten, baade det ene og det andet. Der er i Virkeligheden paa dette Omraade efter min Mening en Tilstand, som ikke er langt fra at være kaotisk. Men ærede Medlemmer vil forstaa, at alle disse Formaal med den engelske Fagforeningslov har først og fremmest været dikteret af Erfaringerne under den store engelske Mine- og Generalstrejke; den engelske Lov fastsætter, saa vidt jeg kan se, ikke andet, end hvad der her i Landet er gældende og hævdevunden Ret paa disse Omraader.

I Frankrig er Forholdet jo det — jeg maa antage, at det er en Retstilstand, som i høj Grad tiltaler det ærede Medlem Hr. Pinstrup og andre Medlemmer af Venstre —, at Fagkorporationerne har lige siden Revolutionen, lige siden 1794 og indtil 1884 været forbudt. Der stod i den da vedtagne Grundlov, at Foreninger, faglige Korporationer, skulde ophæves og for Fremtiden være forbudt i hvilken som helst Form, og denne Tilstand gjaldt indtil 1884, da daværende Indenrigs-

minister Waldeck-Rousseau gennemførte Fagforeningsretten i Frankrig, gennemførte den franske Fagforeningslov. Og for Tjenestemændenes Organisationsrets Vedkommende blev denne i Virkeligheden først lovfølgelig tilladt, selv om den havde været tolereret før, ved Foreningsloven af 1901. Jeg erindrer, at jeg har i sin Tid spurgt i det franske Arbejdsministerium, hvorfor man havde denne særlige Foreningslov, hvorfor Statsfunktionærerne ikke maatte falde ind under Fagforeningsloven, naar de alligevel efter Foreningsloven af 1901 kunde indgaa Foreninger i fagligt Øjemed, til Varetagelse af deres faglige Interesser. Der blev svaret mig, at i Virkeligheden var Forskellen her for en stor Del af formel Karakter, men fra den franske Regerings og Administrations Side ønskede man at fastholde, at Funktionærforeningerne ikke maatte slaas i Hartkorn med de private Fagforeninger. Man ønskede at holde dem ude fra disse, for at Administrationen og Regering kunde have Haand i Hanke med Funktionærorganisationerne, fordi disse jo ellers kunde blive et overordentlig farligt Vaaben imod den ansvarlige Statsmagt.

Jeg maa altsaa hævde, at der i fremmede Lovgivninger paa dette Omraade i Lande, som har frie Forhold og fri Forfatning ligesom vi, bestaar en Retstilstand, som er ganske svarende til den, der er den gældende her i Landet i Øjeblikket. Jeg vil derfor mene, at dersom det er den højtærede Regerings Mening, at der paa dette Omraade skal indføres en Reform, skal skabes noget nyt, saa er det i Betragtning af Regeringens oprindelige Lovforslags Udformning og Ændringsforslagets Udformning og af al den forvirrede og kaotiske Tale, man har hørt fra Regeringspartiets Side i denne Sag, en bydende Nødvendighed, at der nedsettes, som det ærede Medlem Hr. P. Munch har foreslaaet, et Udvalg til at tage hele dette Spørgsmaal op til Overvejelse og til Formulering af virkelig klare Lovparagraffer, som kan indeholde en positiv Vejledning, give de danske Domstole en positiv ny Rettensnor at gaa efter. Men jeg vil samtidig hævde, at det forekommer mig, at det ærede Medlem Hr. P. Munch ikke har stillet et hensigtsmæssigt Forslag med Hensyn til dette Udvalgs Sammensætning, for jeg mener, at denne Sag, som jeg allerede har sagt, er af saa overordentlig vanskelig Karakter, har saa overordentligt vanskeligt overskuelige retslige Virkninger, at det forekommer mig, at hvis der skal skabes noget nyt her, er det aldeles nødvendigt, at det bliver ansete,